

Polostrukturovaný rozhovor „ Rodiče před nástěnkou“

Obrázek 1 Nástěnka " Červeňácké maminky"

Obrázek 2 Nástěnka "Žába leze do baru"

Pokládání otázky:

- 1) Upozorní Vás syn/ dcera na to, když je nástěnka nová? Vypráví Vám o tom doma?
- 2) Co tady na té nástěnce děti vlastně dělaly? Proč si myslíte, že učitelka zadala právě tento úkol?
- 3) Která práce je podle Vás nejzdařilejší? Proč si to myslíte?
- 4) Jaký je Váš názor na nástěnky v mateřských školách? Co si o nich myslíte? Jsou pro Vás výrazným prvkem? Změnil/a byste něco?

R1

KB: Chtěla jsem se vás zeptat, jestli vás dcera upozorní na to, když je nástěnka nová. Vypráví vám třeba o tom?

R1: Někdy mi k tomu něco řekne, ale většinou ne. Ale tak to spíš vyplývá z její povahy než to, že by jí to nebavilo. Spíš většinou já si toho všimnu a řeknu: „ Jo hele a vy tady máte něco novýho na nástěnce.“ „ Jo a hádej, co sem dělala já?“ a „Najdeš to?“ Takže spíš takhle no.

KB: A dokázala byste mi říct, jak často se nástěnky obvykle obměňují? Jestli je to třeba jednou za čtrnáct dní nebo za měsíc. Nebo jestli to takhle vůbec nejde říct.

R1: No tak je to různý. Někdy to tu visí docela dlouho a někdy se to mění. Tak já nevím, řekla bych tak jednou za tři neděle? Ale to je takovej odhad.

KB: A když vidíte tuhle nástěnku, co byste svými slovy řekla, že tam děti dělaly? A proč to dělaly?

R1: No tak o tom už jsme nějak mluvily, kreslily svojí maminku.

KB: A líbíte se tam sama sobě?

R1: No jasně!

KB: Jako každá maminka...No a když pak vidíte tady na tý nástěnce žáby, napadlo by vás, proč zrovna to děti dělaly?

R1: Ty žáby sem si ještě nestihla prohlídnout, ale tak myslím si, že bylo nějaký téma s žábama nebo že dělaly tu říkanku „Žába leze do bezu“. To budou ty květy.

KB: Hmm...

R1: Nebo možná byli někde na bezu.

KB: No mně ty bezy trochu připomínají sníh.

R1: Tak tady to vždycky dělají, že vim, že ta aktivita není nějak vytržená z kontextu, takže je mi jasný, že to s něčím souviselo.

KB: A když se vrátíme k těm maminkám, dokázala byste říct, která se vám zdá nejzdařilejší nebo se vám líbí nejvíc?

R1: No, myslím že...

KB: ... Nebo podle čeho byste to vybírala?

R1: Já jsem bohužel trochu profesionálně zdeformovaná, takže samozřejmě u dětské kresby neposuzujeme nejlepší nebo nejzdařilejší. Je to prostě nějaký vyjádření toho dítěte, takže není na místě posuzovat.

R2

KB: Já bych se vás nejdřív chtěla zeptat, jestli když se vystaví práce, který děti dělaly, jestli vám o nich syn něco říká nebo jestli vás upozorní na to, že je tady nová nástěnka. Nebo jestli je mu to spíš jedno.

R2: No má jiný dojmy asi ještě. Jako momentálně že přijdu, už má jinou představu, co se bude dít. To, co dělal odpoledne, na to zapomene. Prostě: „ Hurá, jedem dál!“

KB: A máte představu, jak přibližně často se nástěnky mění? Jestli je to třeba jednou za měsíc, jednou za týden nebo jestli je to různý.

R2: Tak oni když mají třeba, to je různý, na tu pravidelnost se to nedá říct. Protože je to různý, vytvoří hodně, pak zas má někdo narozeniny, takže se tu furt něco vyrábí. Aktualizuje se to podle...

KB: ... Podle situace...

R2: ... No není to striktně daný.

KB: A když třeba se podíváte na tuhle nástěnku, tak co byste řekla, že tady děti dělaly? Čeho se to týkalo?

R2: Tak je to tam napsaný, „Naše červeňácké maminky“. Takže kreslily svoje maminky no. Každý svojí, seděli okolo stolu a každý si tam kreslil svojí maminku. Šlo o nějakou kolektivní práci.

KB: Hmm.

R2: Nedávala bych tomu větší význam.

KB: Takže důvod byl...

R2: ... Podle mého výtvarničení na jednom papíru. Každý si nakreslil svojí maminku.

KB: A když se kouknete tady na ty práce, tak tady byste dokázala nebo vás napadá, proč to děti dělaly? Jakej byl důvod?

R2: Tak asi poskládat nějak ty tvary, seskládat nějaký obrázek smysluplný. Aby jim to vyšlo no. Ono je to vždycky vděčný, že si dají dva čtverečky k sobě, tři kouličky a mají sněhuláka, že jo. Takže to je vždycky vděčný. To se prostě povede každému, na tom není co zkazit.

KB: A ještě poslední otázka, kdybyste měla vybrat maminku, která se vám zdá nejzdařilejší.

R2: Na tohle já ani nechci odpovídat, protože to je fakt strašně individuální. Jsou tu děti tříletý, šestiletý, předškoláci s odkladem, takže skoro sedmiletý, to se fakt nedá říct. Jsou tady zdařilý, sou tady úplný čmáranice, z kterého není nic poznat, takže to se fakt nedá.

Nemůžu porovnat, nemůžu srovnat. Ani to nedělám, i kdyby byly stejně starý všechny děti, protože fakt má každá jinak tu ruku vycvičenou, fantazii jinou. Nedá se to říct.

R3

KB: Chci se zeptat, když dělají děti nové práce a vystaví se na nástěnkách, jestli vám syn k tomu něco řekne, jestli vás na to upozorní. Řekne vám: „Teď jsme tady něco dělali.“ Nebo jestli ho zrovna výtvarná práce nezajímá.

R3: Tak určitě když se něco takového vytvoří, tak jedna z prvních věcí je, že ho to zajímá a jde se pochlubit. Ukazuje, vysvětluje kdo je kdo. Nebo i u ostatních obrázků, čím je co, kdo je či máma. Nebo jak je náš drak. Nebo, jo? Když se dělali tady draci nebo když dělají něco manuálního, tak ho to docela baví. Dcerka ta je na to trochu víc zaměřená, ta už je starší, takže jí ty výtvarné práce víc baví.

KB: A jak tak často se tady nástěnky obměňují? Myslíte, že jde říct, jestli je to jednou za týden, jednou za měsíc nebo je to opravdu...

R3: ... Já bych řekl, že několikrát do měsíce. Netroufám si říct, jestli je to jednou za týden. Já to taky úplně nevnímám, ale řekl bych že, takhle, myslím si, že toho výtvarná, zase beru to tak, že je to kluk, on má rád to lívání, ale myslím si, že je to v takové příjemné míře, kdy to není ani otravné. Zase si myslím, že by nebylo hezký, kdyby člověk jenom...

KB: ... Kdyby pořádkem...

R3: ... jenom něco dělal, že je dobrý vystihnout náladu těch dětí. Myslím si, že je to několikrát do měsíce.[...]záleží na ročním období, že prostě když bylo období, kdy bylo ošklivej, tak teďka se snaží být víc venku. Když byly vevnitř, tak byla ta frekvence prostě větší. Záleží asi na nápadech a období.

KB: A když byste se podíval tady a řekl mi, co tu vlastně děti dělaly a proč to dělaly?

R3: Proč to dělaly? No tak tady jsou[...]ještě to tu mám tak hezky napsané, já vůbec nevím...

KB: ... Já po vás vůbec nechci žádnou složitou odpověď, prostě co vás tak jako...

R3: ... Co mě napadne? No tak jsou dvě možnosti, buď kreslily maminky a tam je hezky vidět, jak své maminky vidějí.

KB: Hmm.

R3: Anebo je to třeba, to už si nepamatuju, že něco podobného dělaly třeba na začátku a teď je tam vidět nějaký posun, kdy ty děti, [...] můžeme vidět, jestli je tam nějaký progres, jestli se někam posouvají.

KB: A když se vás na to sám zeptám tady u těch žabiček, tak tady byste mi řekl, proč to vlastně dělaly děti? Co to dělaly?

R3: Já myslím, že viděly žábu. Mohly vidět žábu, tak je napadlo, že udělají žábu, jak leze do bezu. Nehledal bych v tom nic,[...] Já kdybych třeba takhle šel a viděl s nima žábu, tak bych prostě udělal...

KB: ...žábu

R3: Já jsem takovej spontánní člověk. (smích)

KB: Tady ještě, když se vrátíme sem, dokázal byste mi říct, co je nezdařilejší práce? Která se vám líbí nejvíc, jak je nakreslená?

R3: Která se mi líbí nejvíc?

KB: Nebo podle čeho byste vybíral?

R3: Mně se hrozně líbí Klára a Jana, protože jsou takový strašně veselý. To jsou takový hrozně pohodový mámy. Tady je vidět, že už to dítě umí nějakým způsobem malovat nebo se snaží, ale je to takový, nechci, aby to znělo ošklivě, je to takový umělý. (Ukazuje na kresbu maminky, kterou dělala paní učitelka.) Už se snaží vyloženě zachytit, ale tady...

KB: A vy ty maminky znáte nebo víte, o koho jde? Nebo je to jenom tím, když to vidíte?

R3: Kláru znám. Řek bych, že sou takový prostě pohodový. Tohle se mi prostě hodně líbí, to jsou prostě dva hrozně pohodoví lidičky a ty děti je tak viděly.

Obrázek 3 Maminky Klára a Jana (Rozhovor R3)

Obrázek 4 Maminka nakreslená paní učitelkou (Rozhovor R3)

Když přišel tatínek odpoledne, začali jsme se bavit o nástěnkách. Poprosila jsem tatínka, jestli si tento rozhovor ještě můžu nahrát.

KB: Tak, můžete říkat váš názor na nástěnky.

R3: Na nástěnky. Já sem je nesnášel jako malej. Pracuju v gastronomii, takže občas přijdu do nějaký restaurace a tam se snaží vždycky ten manažer udělat nástěnku, podle mě je to zosobněním něčeho komunistickýho, jak si to pamatuju ještě z tý základky.

KB: No jasně.

R3: Tam byly samý blbý věci. Když to tady kupodivu, vlastně podvědomě jsem je vždycky ignoroval, vůbec jsem se na ně nekoukal, protože si myslím, že je to vždycky snaha jenom někoho o něco a nemělo to vlastně vůbec žádnýho smysl, takže já tomu spíš říkám informační tabule. (smích) Ale tohle tady, za prvý se tu dějou věci, který sou opravdu třeba zajímavý...

KB: ... Aby rodiče i věděli...

R3: ... Aby je rodiče i viděli. Takže ráno probíhá takovej rituál, že prostě se synem jdeme, on chce zjistit, co má k jídlu, takže se jdem podívat samozřejmě, co maj dobrýho. Pak to takhle vezmem doleva a koukáme se, co se bude dít a pak...

KB: ... A pak na ty obrázky...

R3: ... A pak ještě na ty obrázky. Protože je to takovej ten....

KB: ... Ale kdyby ty obrázky dostávaly děti domů nebo pak na konci roku, tak to pro vás není tak důležitý vlastně.

R3: No přesně, díky tomu, jak to s nástěnkama mám, tak bych to asi nepotřeboval. Ale zase na druhou stranu, ty výtvary, když dělaly třeba ty draky nebo když to tady bylo rozvěšený, tak já to mám vlastně spojený s tou placatou tabulí, tou nástěnkou. Když tady stojí vyrobený nějaký věci, tak si řeknu jako dobrý, ale...

KB: ...Prostě k nástěnkám máte od mala negativní vztah. (smích)

R3: Ano, prostě nástěnku mám spojenou s fotkama něčeho, prostě byly tam věci, který mi nic neřikaly a tím byly prostě naprosto zbytečný. Ale musela se upravovat a musela bejt hezká.

KB: To bylo hlavní.

R3: Sdělení žádné, ale...

KB:... Hlavně, že to vypadalo.

R3: Hlavně, že to vypadalo. Proto říkám, že tahle forma nástěnky je docela ještě příjemná. A vlastně mě to pobaví, když se k tomu člověk dostane, když se dítě převlíká, tak je to docela sranda se koukat...

KB: ...koukat se kdo jak co...

R3:...No, jasně! Že si tam člověk přiřadí i ty obličej. Škoda, že nedělali i paní učitelky. (smích)

KB: No a já sem si říkala, jestli támhleta maminka...

R3: Hele, proč děti nedělaly i vás? (smích)

Do šatny přišla paní učitelka, hovor pokračoval mimo téma.

R4

KB: Já bych se vás chtěla zeptat, když děti udělají něco novýho a vystaví se to na nástěnce, jestli vám to dcera řekne nebo vás na to upozorní.

R4: Většinou o tom říká. Spíš až po tom, co je to tady vystavený, na to upozorňuje, ať hádám co je její. Ale oni to třeba dělají dýl, některý ty obrazy dělaly třeba čtrnáct dní a pak se to teprve vystavilo, takže když to dělají, tak o tom ani nemluví. Ale když už je to vystavený, tak ano.

KB: A máte představu, jak často se nástěnky tady mění? Nebo je to úplně různý? Nebo se dá říct třeba...

R4: ... Řek bych, že je to úplně různý, někdy. Tak ono to asi souvisí s těma aktivitami. Asi bych řek, že třeba v zimě se to mění častěj, v létě sou zase víc venku, tak se mění míň často.

KB: A když se vás zeptám, co tady na tý nástěnce děti dělaly a proč to dělaly? Jestli byste mi mohl popsat.

R4: No tak tady malovaly svoje maminky. Zrovna teda naše dcera byla nemocná. To bylo podle mě k svátku matek.

KB: A teď se vás zeptám na to samý tady. Co tu děti dělaly a jestli vás napadá, proč zrovna žáby? Nebo proč zrovna tímhle způsobem?

R4: Tak, že dělaly tohle, jsem ani nevěděl, jestli si dobře všímám, tak se to tady objevilo dneska. To mi ani Verunka neřekla. [...]

KB: A napadá vás proč zrovna tohle?

R4: Mě nenapadá proč, ale vim, že mívají takový vždycky tématický, že když něco malují, tak si o tom i povídají. Vždycky je to nějakej tématickej celek. Třeba zrovna probírali přírodu. Vodní zvířata.

KB: Jasný. A poslední otázka, jestli byste mi mohl říct, která z těch maminek se vám zdá nejzdařilejší nebo nejpovedenější?

R4: To se těžko hodnotí.

KB: Takže spíš se přikláníte k tomu, že to nemá cenu hodnotit.

R4: To nemá cenu hodnotit, protože ono, třeba zrovna tady u toho vidim, že naše dcera strašně ráda maluje, ale nesnáší, tohle je dělaný nějakýma křídama, že jo...

KB: ... Ano, pastelem...

R4: ... A to ona nesnáší. Takže třeba kdyby zrovna tady byla, třeba by se jí to zrovna nepovedlo.

KB: To je skvělý, že víte, co jí baví a co ne.

R4: Takže ale třeba zrovna některý dítě rádo kreslí křídama, jiný má rádo pastelky, jiný zase vodovky. Třeba kdyby to bylo vodovkama, tak to bude vypadat úplně jinak, jiný budou zdařilý a jiný zase ne.

R5

KB: Já se vás chci zeptat, když děti dělají něco novýho z výtvarky a vystaví se to na nástěnku, upozorní vás na to syn? Nebo řekne vám k tomu něco?

R5: Musim říct, ještě ne, on je malej a moc tohle ještě úplně nevnímá, ale starší syn ten teda jo. Ten je v zeleňákách a ten mi vždycky říká, nebo já se ptám, jestli tam má obrázek a on mi to ukáže. On si to pamatuje. Tady syn je takovej, že...

KB ... A kolik mu je?

R5: Čtyři a půl.

KB: A jeho to teda tolik nezajímá.

R5: No, on to udělá a tím na to zapomene...

KB: ... On je rád, že přijdete, že už jste tady...

R5: ... No, jo. I doma když vyrábíme nějaký věci, tak on to hrozně rád dělá, ale je to tak, že: „Pak už si to maminko někam schovej.“ Starší syn, ten si to k sobě dává, záleží mu na tom, že něco udělal.

KB: A pak se chci zeptat, jak často se tady ty nástěnky obměňují? Přibližně. Jestli je to třeba jednou za čtrnáct dní, jednou za měsíc...

R5: ... No já mám ty dny takový hektický, protože jak mám každého v jiný třídě, tak tady vždycky ráno hrozně lítám a odpoledne taky a většinou je tady tak jako různě posbírám, takže úplně to nestíhám. Ale podvědomě se na ně, myslím, dívám každé den. Vždycky mi něco zaujme. Přijde mi, že tu je snad každý týden něco nového nebo jestli si to neuvědomím. Ale když jdu pro staršího, tak oni to mají třeba i na zdech a to je asi i první, co mi zaujme. Ty zdi a to okolí toho prostoru.

KB: A když byste se tady koukla na tu nástěnku a svými slovy mi popsala, co tu vlastně děti dělaly a proč to dělaly?

R5: No já sem na to koukala, tak mi syn původně říkal, že tady sem já, že to je maminka.

KB: Kde?

R5: Tady. To sem veliká. (smích) Ale když sem na to koukala, tak mi přišlo, jak když malovaly rodinu nebo blízký přátele. Blízký, co mají rádi. Tak to na mě působilo.

KB: A když se kouknete tady na žáby, proč myslíte, že dělaly děti zrovna žáby?

R5: Tak ty žáby netuším, to sem přemejšlela zrovna včera, ale hrozně se mi to líbilo. Říkala sem si, jestli ty žabičky zrovna teď nevylezají. To, co příroda zrovna dělá, tak že toho se to zrovna týká.

KB: A poslední otázka, když byste měla z těch maminek vybrat, která práce vám přijde nejpovedenější, tak jakou byste vybrala? Podle čeho byste vybírala?

R5: Ty jo, nejpovedenější.[...] Ono všechno má něco do sebe, každý dítě do toho dalo něco, co prostě pro něj bylo dobrý a zajímavý a co chtělo vytvořit, takže já nedokážu v tomhle ukázat na jedno, mně se to líbí jako celek. Takový celkový dílo, že nedokážu říct tahle figurka nebo tahle maminka, to nejde prostě.

KB: A jak je váš názor na nástěnky? Myslíte si, že sou důležitý? Vy jste říkala, že si nástěnek všímáte...

R5: ... Já si jich hodně všímám, musím říct, že tady víc než ve třídě, kam chodí starší syn. Tam mají trošku jiný systém, že veškerý informace nám paní učitelka zasílá e-mailem a mám

všechno přes počítač, tak tam ty nástěnky úplně nestíhám, ale vim, že tady si musím dát pozor, že tady se všechno píše na nástěnky, takže těch nástěnek si tady všímám víc. A dveří.

KB: A to by mě teď zajímalo, co vám vyhovuje víc, přes ten mail nebo když je to na nástěnce?

R5: Řekla bych, že tím, jak jsem uhoněná, tak ten e-mail, musím říct. Je to takový blbý, že by si člověk asi měl víc všímat, ale já tím, že ráno přijdu s nima oběma, dávám je sem, běžim jim zamávat, běžim do práce a odpoledne je sbírám zase každýho v tý jiný šatně...

KB: ... Tak vám to zabere hodně času

R5: No, on už mě pak tlačí: „ Mami, pojď támle!“, takže to moc nestíhám. Takže si pak do hlavy musím dát, musím se podívat, jestli se něco neděje. V tý práci ste na internetu pořád, takže je to pro mě příjemnější tím e-mailem.

R6

KB: Já jsem se vás chtěla zeptat, když děti dělají něco nového z výtvarky a vystaví se to na nástěnku, jestli vás na to dcera upozorní, řekne vám třeba: „ Hele mami, tohle sem kreslila já.“ Nebo jestli jí na tom zas tolik nezáleží, když je to tu vystavený.

R6: když to vidí, tak mi to ukáže. Spíš jenom, když to vidí, tak jí to připomene, že ráno kreslila, ale...

KB:...ale aby vyloženě potřebovala...

R6: ... Jako ráda to ukazuje, i doma si ráda vystavuje věci. Ona je hodně taková tvořivá, takže...

KB: A pak se vás zeptám, jak často se tady nástěnky mění? Třeba jestli jednou za měsíc nebo častěj.

R6: Jako že se skutečně mění?

KB: Ano.

R6: Tak to vůbec nevím. Možná jednou za měsíc, za šest týdnů? Ale to je těžký, protože když jsou nemocný...

KB: ... tak pak nemáte přehled.

R6: No, přesně.

KB: A když se tady kouknete na tu nástěnku, tak co byste svými slovy řekla, že tady děti dělaly? Proč to dělaly?

R6: Jako zrovna tohle? Já vim, co dělaly.(smích)

KB: Tak mi to můžete říct.

R6: Kreslily svoje maminky. A nakreslila mi tady, ta je nejhezčí. (smích)

KB: Jo vy jste ta zlatovláska?

R6: Jo, protože jsem měla tak dlouhý vlasy.

KB: To je krásný. A kdybyste z toho měla vybrat práci, která vám přijde nejzdařilejší. Dokázala byste to takhle říct?

R6: To se takhle nedá říct. Ne, prostě pro každou maminku bude to její nejhezčí, že jo. Protože je to ze srdce a je to očima toho jejího děcka. Takže to fakt nedokážu říct.

KB: A na to samý se vás zeptám tady u tý nástěnky. Když to vidíte, jestli vás napadá, proč děti dělaly zrovna žáby? Z jakýho důvodu?

R6: Asi se zrovna něco učily, nějakou asi písničku.

KB: Že to bylo k tématu.

R6: Určitě.

KB: A poslední otázka je, jaký vy máte názor na nástěnky ve školkách?

R6: No já jsem ráda, když tady sou výrobky těch dětí, co dělaly.

KB: Že se kouknete, co dělaly a kdo co dělal...

R6: ... Za prvý se mi to líbí jako výzdoba, je to dětská tvorba, tak ta by ve školce měla být. A za druhý, prostě se ráda podívám, co dělaly.

KB: Takže myslíte, že by práce na nástěnkách měly bejt vystavený...

R6: Určitě. I u těch dětí to vidím, že jim to jako...

KB: ...dělá dobře.

R6: No, že před tím chodila do jiný školky, tam to hned vystavili, takže hned byla možnost to ukázat, takže vždycky ten den utíkala a říkala: „ Podívej se, mami, tohle je moje.“. Tedka tady to bývá třeba s nějakým odstupem a...

KB: ...To mi zajímá. Takže tam vidíte rozdíl v tom, že třeba pak už dítě tolik nereaguje na to, když je to vystavený.

R6: Ano. Když to bylo hned, tak měla větší potřebu to ukázat.

Obrázek 5 Maminka "Zlatovláska" (Rozhovovor R6)

R7

KB: Chci se zeptat, když děti dělají nové práce ve výtvarce a pak se vystaví na nástěnku, jestli vás syn upozorňuje na to, že něco nového dělaly...

R7: ... Ne, neupozorňuje, když něco dělaly, ale upozorňuje, když tam má obrázek.

KB: A když se kouknete na tuhle nástěnku, mohla byste mi vlastními slovy říct, co tu děti dělaly a proč to dělaly? Vy to asi i víte.

R7: Já myslím, že malovaly maminky ke svátku matek.

KB: A když si prohlídnete ty maminky, mohla byste mi říct, která se vám zdá nejzdařilejší?

R7: No jasně že tahle, to sem já.(smích)

KB: Tak to je jasný.(smích) A když se kouknete tady na nástěnku, tak proč myslíte, že dělaly zrovna žáby?

R7: To nevím, ale tipla bych, že se učily básničku, žába leze do bezu.

KB: Pak se chci zeptat, jak často si všímáte, že by se tady měnily nástěnky?

R7: Málo. Já bych si to představovala častěji. Já ani nevím, jak často nějakou výtvarku dělají a co dělají, protože tím se syn nechlubí. Úplně výtvarka není to, co by ho zajímalo. Ale jinak, co se týče po školce různých nástěnek, tak toho si všímám a přijdou mi tady skvělé nápady.

KB: Takže to už ste mi tak trochu odpověděla na otázku, jaký je váš názor na nástěnky ve školce.

R7: ... No, ráda to vidím.

R8

KB: Chtěla bych se vás zeptat, když se něco nově vystaví, jestli vám o tom syn řekne nebo vás upozorní. Nebo jestli ho to zase tolik nezajímá, vy si toho třeba všimnete první a zeptáte se ho, co vlastně dělali...

R8: ... Tak já mám to štěstí, že je syn takovej chlubivej, on se vždycky rád pochlubí nějakým výtvořem, takže většinou mi na tu nástěnku upozorní sám. Ale protože mu trvá delší dobu, než se převleče, tak já mám možnost, mezitím co sedím v šatně, si ty nástěnky prohlídnout, takže vidím dopředu, že tady nějaký nový výtvor je.

KB: A jak často se tady nástěnky mění, myslíte? Nebo obvykle? Jestli je to jednou za čtrnáct dní nebo jednou za měsíc.

R8: To nedokážu říct, ale mění se.

KB: A když byste mi měl svými slovy popsat, co tady děti dělaly a proč to dělaly?

R8: Tak já vim, že oni pravidelně dělají nějaký projekty, kde vyústěním je něco a může to bejt třeba i ta malba nebo nějaký výkresy, takže to sou v podstatě, aspoň já to tak vnímám, výsledky nějakýho projektu typu „ Maminky mají svátek“, „Děláme zahradu“ a podobně.

KB: A kdybyste měl vybrat, která se vám zdá nejlépe nakreslená? Podle čeho byste to vybíral? Nebo jestli vůbec byste vybíral?

R8: Čistě maminku podle toho, jak je nakreslená.

KB: Ano.

R8: To je velmi těžká otázka. (smích) Všechny maminky sou krásné a krásně namalované.

KB: A když se kouknete tady na žáby. Napadne vás, proč a co to vlastně děti dělaly?

R8: Proč to dělaly, to přesně nevim, asi nějaká básnička nebo něco. Nicméně je to velmi vtipný vidět, jak nejspíš děti zpracovávaly a vylepovaly různými styly ty žáby, byť na první pohled to vypadá, že jde o jednu a tu samou koláž. Při podrobnějším prohlížení vlastně člověk vidí, že každěj trošku i ten úsměv si vyrýsuje jinak.

KB: A poslední otázka, jaký je váš názor na nástěnky v mateřských školách? Jestli je to věc, který si asi, jak jste říkal, všimnete, nebo kdyby třeba ani ve školkách nebyly nástěnky, jestli by vám to chybělo.

R8: Pro mě sou nástěnky a nástěnky. Ty informační nástěnky vcelku pečlivě sleduju, protože sou tam informace od školky směřem k rodičům. Na štěstí tahle školka má i pravidelně aktualizovaný webový stránky, to je v podstatě pro mě další zdroj těch informací. Takže to má pro mě velkou informační hodnotu a vidět zároveň to, že ty děti něco dělají, a zároveň, ono to i krásně vyzdobí šatnu, takže to podle mě smysl má.

R9

KB: Chtěla jsem se vás zeptat, když dělají děti něco nového ve výtvarce a pak se to vystaví na nástěnce, jestli vám o tom dcera něco řekne nebo jestli vás upozorní.

R9: Ne, neupozorní mě ona sama, většinou si toho všimnu já, že je tady něco nového, zeptám se, jestli tady má obrázek a v tom případě mi řekne, co kreslila nebo nekreslila a ukáže mi. Já se jí pak zeptám, proč nebo co se jí na tom líbilo, co dělali a jak jí to bavilo.

KB: A jak často se tady nástěnky obvykle obměňují?

R9: Myslím si jednou za měsíc?

KB: A když se kouknete tady na tu nástěnku, mohla byste mi svými slovy říct, co tu děti dělaly a proč?

R9: Malovaly svoje maminky, předpokládám, a proč nevim. Asi je to hezký, tak to dostaly jen tak...

KB:...pro radost pro maminky. A byla byste schopná říct, která práce se vám zdá nejzdařilejší? Jste tady vy nakreslená?

R9: Nevim.

KB: A kdybyste hodnotila, podle čeho?

R9: Tak určitě výtvarně nejzdařilejší je tenhle obrázek, protože je takovej dokonalej. (Maminka ukazuje na práci, kterou kreslila paní učitelka.)

Obrázek 6 Maminka nakreslená paní učitelkou (Rozhovor R9)

R9: Předpokládám, že tam asi někdo chodil na nějaký kurz, ale teoreticky nejvíc, mně osobně se nejvíc líbí...

KB: ... No to mě zajímá...

R9: ... tahle maminka, protože mi přijde, že to dítě jí hezky vidí. Předpokládám, že si jí bude nějak tahle představovat.

KB: Zlatovláska. (smích)

Obrázek 7 Maminka „Zlatovláska“ (Rozhovor R9)

R9: Líbí se mi ta představa, i když samozřejmě věkově je to asi různě pojatý.

KB: A ještě přejdeme sem, napadá vás, proč zrovna tohle děti dělaly? Proč žáby?

R9: Souviselo to s nějakou říkankou a řekla bych, že je to zase jiná činnost. Že lepily.

KB: A poslední otázka, jaký máte názor na nástěnky? Nebo jaký máte vztah k nástěnkám?

R9: Všimnu si. Je hezký vidět, co děti dělaly, líbí se mi, že sou tady výkresy všech dětí. Není to jen o tom, že ty hezky maluješ a tvůj výkres bude na nástěnce.

R10

KB: Chtělaj sem se vás zeptat, když děti dělají něco nového a pak je to vystavený na nástěnce, upozorní vás na to Emma?

R10: Emma jestli mě upozorní?

KB: Ano.

R10: Ne, většinou ne.

KB: Takže je to tak, že vy si spíš všimnete...

R10: ... Ano.

KB: A máte představu, jak často se nástěnky obměňují? Přibližně.

R10: Přibližně každý měsíc? Nebo dva? Já teď ani nevím.

KB: Když vidíte tuhle nástěnku, co byste řekla, vlastními slovy, že tam děti dělaly a proč to dělaly?

R10: Maminky tam kreslily. Každé dítě svojí maminku asi, jak jí vidí.

KB: A proč?

R10: Ke dni matek, to už je tady delší dobu.

KB: A když se kouknete tady, kde dělaly žáby, tak proč myslíte, že zrovna žáby?

R10: Tak možná to souvisí s ročním obdobím? I když to by bylo na jaře. [...]

KB: A napadá vás, proč zrovna lepily?

R10: Tak asi zkouší nové techniky.

KB: A poslední otázka, jaký je váš názor nástěnky?

R10: Ráda se podívám, co děti dělaly. A teď sem byla v modrém oddělení, poprvé dneska, a tam je to úžasné. Všechny ty nástěnky, strašně moc věcí. Zaujalo mě to, jak je to krásné. Hodně věcí i hodně informací pro rodiče, fotek a...

KB: ... Že jste si toho všimla víc než tady?

R10: Ano, měla jsem takový pocit, že je tam toho strašně moc.

R11

KB: Upozorní vás dcera, když se vystaví něco nového na nástěnce?

R11: Určitě. Pokud je zrovna ve školce a je tam její obrázek nebo upozorní vždycky. Řekne: „Mami, to sem nekreslila, to sem nebyla.“ nebo naopak řekne: „ Jo, to je moje.“

KB: A jak často se nástěnky tady obměňují? Přibližně nebo obvykle, jestli je to jednou za měsíc nebo za týden...

R11: ... To neřeknu. No za měsíc je dlouho, za týden je brzo, ono záleží, jaký je to období, kolik je těch výrobků. Někdy je to častěji, někdy míň. Ale to teď nedokážu říct.

KB: A kdybyste mi svými slovy mohla říct, co tady děti dělaly a proč to dělaly?

R11: Tak tady na tý nástěnce nevím.

KB: A má tady vaše dcera?

R11: Tady nemá, my jsme byli dost nemocný, takže u nás je to s těma nástěnkama složitý. Tady nevím, ale většinou je to s nějakým tématem, o kterým se baví i tam a většinou se na to naváže i v tý tvorbě.

KB: A kdybyste tady měla vybrat maminku, která se vám zdá, že je nejzdařilejší? Nebo se vám nejvíc líbí, jak je nakreslená?

R11: No nejzdařilejší maminka je tahle s dlouhými vlasy. Takhle by mě nakreslila i dcera, protože maminka je princezna. (smích) I když mám černý vlasy, tak by mi řekla: „ To nevadí, maminko, dneska budeš mít dlouhý a blondatý.“ (smích)

KB: A tady na tý nástěnce, napadlo by vás, proč to děti dělaly? Proč zrovna tahle technika?

R11: Tak myslím si, že to dělaly k tomu říkadlu. Proč touhle technikou, ona asi žába se jim blbě kreslí, takže to pro ně bylo jednodušší pospojovat nějaký díly, aby to trošku nějak vypadalo.

KB: A ještě se vás zeptám, co si tak vůbec o nástěnkách ve školkách myslíte?

R11: Myslím si, že to patří do školek i do bytu, mám tři děti, každéj má svojí nástěnku. Aby se pochválilo to, co dítě udělalo, to je asi to nejdůležitější.